

Дешка бѣше у градинѣ  
Сама усамена.  
Срѣдъ цвѣтье-то подъ калинѣ  
Сѣди нажалена,  
На рѣкѣ си бѣ подирѣна,  
Въ ябълкѣ сѣзрѣна.  
На ябълкѣ малка птичка  
Гнѣздо бѣ извила;  
Край гнѣздо-то на единѣ вѣйкѣ,  
Весело кацнала.  
Пилянца-та, кѣто глѣдѣтъ  
Майка си веселѣ,  
Слаби крила си раскрилиѣтъ,  
Църкѣтъ съсъ се силѣ . . .  
Пѣкъ тя носи единѣ мухѣ  
И до гнѣздо-то доди,  
Подава їѣ и крила махѣ,  
И весела отиди . . .  
Пилянца-та оставахѣ  
Тихо и весело;  
В' гнѣздо-то ся намѣстихѣ,  
Кѣтъ нищо и не было . . .  
А Дешка їѣ тихо глѣда,  
Нажалена плачи:  
Послѣ жално си въздѣхва  
И си убѣрса очи . . . .  
— „Боже милый, Боже вышній —  
„ Умно си нарядилъ! . .  
„ Какъ гы милва, Боже милый,  
„ Ты любовь си дарилъ! . .  
„ Тя гы милва, ты гы храни —  
„ Душа за тѣхъ дава.  
„ Нѣ кѣтъ сѣко си подхвъркни —  
„ Кому ся надѣва? . . .  
„ Едно на тѣй, друго на тѣй —  
„ По бѣлъ свѣтъ ще идѣтъ . . .  
„ Тѣй смы и ный, тѣй смы и ный;  
„ Тезь сѣдби ны чакѣтъ . . . .